

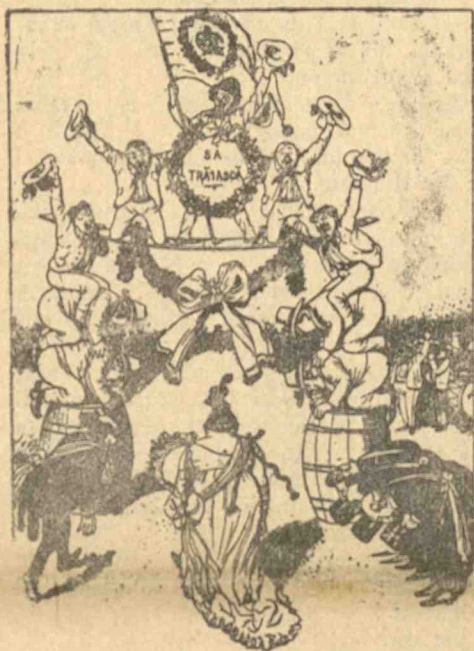
FOAIA POPULARA

PUBLICAȚIE ENCICLOPEDICĂ SĂPTĂMANALĂ

DIRECTOR: ILIE IGHEL DELEANU
 REDACȚIA: Str. Doamnei, 19, București

ABONAMENTUL: 5 lei pe an în toată țara.
 — Cererile trebuie să a fi însoțite de cost. —

O NENOROCIRE NEPREVĂZUTĂ

Cu ocazia onomasticeii d-nei X., o mare filantropă din Transilvania, societatea de gimnastică din localitate s'a hotărât să o serbeze, formându-se un arc de triumf vivanț. Toate bune.

D-na X. s'a îndreptat spre arc, ca să treacă dincolo, unde primarul orașului o aștepta să îi ție un logos.

Echilibrul gimnasticilor însă nefiind bine ținut... tabloul de sus vă arată ce s'a petrecut.

VALOAREA PERSONALĂ

Erudițiunea mărește câmpul cunoștințelor, dar nu dezvoltă națiunile fără intervenția rațiunii. Kant.

Era o vreme când dominațiunea asupra oamenilor se credea întemeiată numai pe forța brutală a învingătorului, nu și pe decadența morală și intelectuală a celor supuși. Astăzi, când specia omenească progresează mereu, dominațiunea ia din ce în ce nuanțe mai raționale, și cu cât indivizii se înalță mai mult pe scara morală și intelectuală, cu atât formele tiraniilor trecute dispar neîncetat. Pe când natura a pus între oameni cea mai mare deosebire după minte și inimă, societatea neținând seamă, le dă, în majoritatea casurilor, ranguri diametral opuse treptelor la care i-a așezat natura. Această falsă întocmire a indivizilor la rolul social a făcut ca, în general, multe din instituțiile de stat să nu reprezinte ceea ce trebuie a reprezenta. Și ast-fel, cu cât rangul ce ocupă cine-va în societate este mai înalt, cu atât se crede că și valoarea sa personală este mare,

de și ceea ce este cine-va în realitate nu prea are a face cu ceea ce reprezintă. Ori-ce prețuire a persoanei depinde de sfera intelectuală și morală a prețuitorului, și deci, după cum va fi și societatea în care cine-va trăiește, el va avea o reputație bună sau rea, independent de gradul său de moralitate și capacitate.

Ast-fel a fost în timpurile trecute, și tot ast-fel va fi și în viitor. Ceea ce la unele popoare era viciu, la altele era o virtute. La Lacedemonieni, spre pildă, hoția era un mare merit.

Azi catolicii, pun cea mai mare sfințenie în Papa de la Roma (fără să mai răscolim crimele bisericii catolice, care ar putea compune o bibliotecă întreagă, comise în numele întemeitorului creștinismului, care zicea că: dacă cine-va te lovește peste obrazul drept întoarce-i și pe cel stâng). Papa nu reprezintă însă, în adevăratul sens, piețata și modestia. El e plin de vanitate și ipocrisie, purtând la papuc semnul crucei, poate ca batjocură a memoriei aceluia pe care el îl reprezintă într'un mod așa de josnic.

Adevărata erudiție nu o putem găsi numai la dascăli. Mulți oameni cari

n'au văzut școala sunt, cu toate astea, foarte savanți. Văzând pe dascălul guraliv și fățarnic, sever și scandalagiu cu micii școlari, pe cari el zice că îi luminează, ne grăbim a conchide din vechimea sa ca e bun. Eroarea e a noastră, căci spre a l cunoaște trebuie să îi răscolim trecutul și vom vedea că, în adevăr, numai întâmplarea l'a pus acolo unde este. Dascălii cei buni sunt excepții. Să nu ne uităm la o instrucție superficială, căci și ciupercile se desvoltă, dar fără lumină, la umbră.

Nu trebuie confundată ignoranța cu stupiditatea. Cel stupid din naștere nu se poate cultiva, deci nu poate trage foloase morale din cercul cunoștințelor mărginite. Știința și Religia sunt surori, zicea Hudsley. Ele nu pot trăi de cât împreună, și aci e punctul principal de cunoaștere a adevăratei valori personale; căci sentimentele bune nu le au cei inferiori pe scara intelectuală. Lașul se va purta brut numai cu cei mici: nobilul la suflet va fi tolerant. În general, o erudițiune desăvârșită se prinde numai la cei cari au o înălțare morală. Socrate nu va fi știut, poate, teorii de drept, nici teologia de azi, dar justiția și pietatea erau sădite în el, și avea despre Dumnezeu o idee mai justă de cât o are, negreșit, Papa.

De asemenea, se crede că sacrificiul de persoană e un apagiū numai al războinicilor. Cu toate astea, această virtute este prin excelență a sexului feminin, căci s'au văzut exemple foarte frumoase în istorie; chiar la noi, în timpul Tătarilor, femeile se repezeau cu mâinile goale spre iataganele lor, când le torturau copiii. A fi dar puternic în fața morței, neîarmat, iață devotamentul!

Mulți cred că socialistul e un idealist care vrea liberarea claselor de jos cu sacrificiul persoanei sale. Dar să nu uităm că el se leapădă de religie pentru a putea să nu aibă răspundere morală; șarlatania cu care se arată în fața plebeilor e mascată. Mijloacele prin cari el vrea să răpească averile altor nu l' poate mândri.

Falșa aparință există dar pretutindeni.

Să punem dar pe cea mai mare treaptă de onoare numai pe oamenii cu abnegație, plini de un idealism desăvârșit. Toate întocmirile nedrepte ale societății n'au de cât de trăit un timp încă și vor dispăre. Vremea când va fi o desăvârșită răsplată a adevăratului me-

rit, nu e departe; ea se apropie cu pași giganticți și nimeni nu o va putea împiedeca a se manifesta: va fi ca torentul care dăramă tot în cursu-î.

Atunci, numai atunci, rangurile vor fi ocupate în mod legal; nu vom vedea cocoșate sus obrăsnicia și influența, și rămânând în întuneric meritul și capacitatea.

Și când valoarea personală se va manifesta în toată splendoarea ei, lumea va putea zice că a făcut cel mai mare pas de înțelepciune.

PAUL PANAITESCU

GABRIEL D'ANNUNZIO

GORGONA

Splendide, necunoscute

I

Avea pe fața ei împraștiată
Acea adâncă pururea paloare.
Resfrâns în ochi purta întregul suflet—
Comoară 'n fundul unei ape clare.

Pe buze'i flutura ușor surisul
Aprins, fulgerător și crud adese,
Surisul ce divinul Leonardo
Știa să prindă'n pânzele'i alese.

Și trist, părea acel suris că luptă
Cu toată 'nviorarea dulce, dragă,
A ochilor ei mari, de par'că'i pune
Un farmec sfânt pe fața ei întreagă,

Ca cel ce capetelor de femece
Doar singur marele da Vinci dete.
Era o 'ndurerată floare gura
Și'n juru'i, tot văzduhul să se 'mbete

Putea, din parfumată'i respirare.
Pe tample'n aride, licioase unde
Cădea cascada părului ei negru,
In luciul lui purtând par'că profunde

Și calde voluptăți, pentru amantul
Ce-o aștepta'n alcov atuncea, poate;
Și-avea în el atât reflex de-albastru
Cum numai luciului de-oțel îl scoate

Căldura flacărei.

II

Am cunoscut-o

Pe doamna-aceasta nobilă, o dată.
Era în plină vară; în jur marea
Sub soarele cel cald și nebrăzdată

De nici un val, lucea desfășurată—
Somptuasă stofă—în neant întinsă.
Și temple, colonade, obeliscuri
Clădea în zarea ei cea necuprinsă

Fantastica'nserare; agățată
Sub luciul, splendida arhitectură,
In tremuru'i ușor, făcea să nască
Pe rând, câte-o năpraznică figură

Ici, colo 'ntre coloane, pretutindem,
Figuri de monștrii lungi și nescărșite;
Resfrânse ca și'ntr'o oglindă 'n luciul,
In apă stau clădirile-adâncite.

Și dansa, singură, pe o terasă,
De vraja blândului apus de soare
Pătrunsă 'ntreagă, par'că fermecată,
Ședea cu ochii rătăciți în zare,

Cu pleoapele abia întredeschise.
Alberto delle Some când mă duse
Curtenitor, alături cu dânsul,
In fața ei și numele mi'l spusese,

Întoarse lenes capul în spre mine
Și mari își pironi pe față'mi ochii.
Îmi dete-apoi minutele-amândouă
Intr'un suris. Din mâncele rochii

Esiră brațele ei albe, goale,
De forme splendide, par'că cioplite
In marmură; și brațel or acestor
Mânuțele păreau a fi unite

Ca flori de fragedele rămurele.
Divine mâini, o! albe mâini pe care
Eu n'am știut să le sărut atuncea!
Să cadă lenevoase și ușoare

'Și le lăsa pe marginea terasei;
In degetele lungi și subțirele
Vârșau schiutei, prețioase giuvaeruri.
Simții atuncea vraja vieții mele

Întreagă 'n clipa ceea; ca de ghiată
Fiori simții că mă cuprind de-odată
Ca sub o ideală desmierdare,
Așa, nespuse de dulce și curată.

III

Vorbea, și'n vorbă'i totul era simplu,
Cu vocea ei suavă și sonoră,*
Pe-alocuri ca o muzică înceată.
In depărtare, o prețioasă floră

Năștea acum pe întinsa mare
Sub ochii noștrii. Temple și palate
Zăceau în fundul apelor ca umbre.
Prin jocuri de lumină minunate

Din umbră răsăreau adun 'n spațiu
Ca florile de crin înalte, albe,
Coloane, trombe iute sfărâmate;
Și toate 'n splendide culori rozalbe,

Spre cer purtate de-adierea serei,
Luau forme de-arbori. Ploae de lumină
Albastră, iată, formele-arborice
Din ceruri fac să cadă, de îmbină

Cu ceru'ntinsa mare ce străluce
Acum cu scântei de meduse.
Tăcuse ea. Eu o priveam într'una.
In clipa ceea, mute și confuze

Simții că sufletele ne rămase.
Eu n'am știut să'i zic: Mi-ești dragă! Pote
Și ea temându-se de vraja nopții,
Ne spusese:—Haidem; noaptea'i junătate,

È prea târziu. Eu vă salut. Și, mâna
N'ntinde caldă, netremurătoare,
Suride-amânduror încă o dată
Și pleacă.—

IV

Splendida înfățișare

Își perde pașii cadentați în umbră,
In ritm fermecător de poezie.
Un dulce gând îmi fulgeră prin minte;
— De-ar fi cum-va amantă-a mea să fie:

De mi-ar fi dată mie fericirea
Să'mi dorm pe inimă'i viața 'ntreagă!
De ce mi te-ai răpit așa din cale?
Căci beat acum de amintirea'ti dragă

Ca de-o licoare tare, parfumată,
Căci beat de tine simt din ziua ceea
In ori și cât de dulce sărutare,
In ori ce mângâeri mi-ar da femece,

In ori și care caldă 'mpătimire,
In ori ce voluptate mai dorită,
Te simt pe tine singură, pe tine,
Tu, ce mi-ai fi de-apururea iubită.

ALECSANDRESCU-DORNA

IDEAL

Cum tânărul ei logodnic îi apucase mâinile într'un avânt de întărâtare, le strângea și le săruta lung pe rând, d-na Clara S.... ridică ochii spre dânsul și c'o privire caldă, întrebă sfioasă, aproape înroșindu-se:

— Paul, când ne cununăm?

— Când vrei tu, răspunse tânărul cu siguranță. Mi se pare că nu sunt eu acela care amân mereu.

Ea plecă fruntea cam gânditoare și reluă după o scurtă tăcere:

— Ai dreptate. eu amân... dar poate și eu am dreptate.

— De ce? reluă el cu un accent pătimăș, apropiind-o de dânsul; încă nu ești sigură de dragostea mea? Și cum ea sta așa de aproape de umărul lui, o coprinsă cu o privire, cu o mare dorință să o cuprindă și în brațe.

Ea înțelese și ușor își desfăcu mâinile, se retrase și se așeză pe un scaun în față.

Amândoi păreau tot atât de mișcați, cu glasul oprit în gât, neștiind ce să facă să-și stăpânească emoțiunea, cu ochii plecați, căutând o îndeletnicire mâinilor, ca să-și ascundă încurcătura.

In sfârșit, el îndrăzni să o privească cu niște ochi în care se repeta întrebarea de odinioară:

De ce?

— Fiind-că vreau să te cunosc bine, scumpul meu, fiind-că vreau să'mi dau bine seamă de viața care mi-o pregătesc luându-te pe tine, căci vezi, dacă n'am încredințarea unei fericiri desăvârșite, prefer renunțarea.

— Ce va să zică experiența!... mormăi el printre dinți, cu o furie foarte vădită, imputându-i și acum—ca de atâtea alte-ori—că ea mai iubise înc'odată, pe când el îi da întâia lui dragoste, negândită, pătimășe, încrezătoare.

Clara ridică fruntea, pe care se încrețise un nuor de revoltă, se îngălbeni puțin, părea a face o silință de stăpânire; tânărul însă nu observă nimic și dânsa reluă cu o voce înecată și blândă:

— Nu te supăra... n'ăi de ce, știi bine că pe măsură ce te-aș cunoaște, vei câștiga în stima și admirația mea. Glasul îi tremura cam ironic la aceste din urmă cuvinte.

— Totuși, parî cam ciudată...

— Te înșeli, reîncepu ea întărindu-și glasul, și după oare-care pauză: „Dragul meu Paul, cât ești de bun și de nobil, am aflat că îngrijești de bunica ta, sârmana bătrână părăsita de toți copiii și cei-l'alți nepoți ai săi, cât ești de bun!... și spusese așa de apăsate aceste cuvinte, cu atâta căldură, că dacă nu i-ar fi fost destănuț mai dinainte, tânărul ar fi avut în această mărturisire dragostea ei.

Cu toate acestea părea încurcat

— Să nu mai vorbim de asta...

— De ce? reluă ea cu oare-care vioi-

ciune, mă mir de ce mi-ai ascuns un fapt care te înalță în ochii mei.

— Și de unde ai aflat?

— Ei, ce-ți pasă! zise ea zâmbind, cu o mișcare copilăroasă, care-i era familiară, vezi tu, și-l privi drept în ochi, eu aflu toate, tot ce te privește, tot ce din trecutul tău nu mi-ai povestit încă.

— Și cum îți spui asta, că și cum ai avea ceva de imputat.

— Nu, nimic, numai că... mi se pare... curios.

— Ce?

— Cum, tu care mi-ai povestit atâtea întâmplări de dragoste, atâtea cuceriri, din care n'am crezut nici pe jumătate, fiindcă voi bărbații vă laudați atât! nu mi-ai istorisit una, poate singura care aș fi crezut-o!

— Care e, spune mi-o și mie, zise el prefăcându-se mirat și neîncredător.

— Oh! e o scenă foarte dragălașe, foarte naivă, o idilă aproape cam banală, ascultă: Închipuești un băiat și o fată care au copilărit împreună și au împărțit jocurile, pumni, une-ori sărutările chiar. Se fac mari amândoi, încep a se face mai sfoși, înțeleg că au crescut, că nu trebuie să se mai sărute, nici să se bată. Dar se văd, se observă, fata se formează, se modelează, se face frumoasă; băiatul învață, îi mijeste mustața, trece bacalaureatul, e deja un tânăr. Se întâlnește adesea, dar mai rar, își vorbesc ca doi oameni serioși, chiar se și mai joacă uneori, dar se opresc degrabă, pentru că, nu știu de ce simt că nu mai e între dânsii frăția de altă dată, nu mai e nevinovăția. Până ce într-o bună zi, când se găsesc singuri, poate mai turburați de cit orî-când, tânărul nu se mai poate stăpâni, și sigur de reciprocitate, ia mâna fetei, o strânge cu căldură, abia poate să-i spuie într'un suspin:

— Măna asta trebuie să fie a mea, și voiți face totul s-o dobândesc...

Dar chiar în mijlocul acestei tirade amoroase apare mama fetei, mătușica d-tale, cu mâinile în șold, glasul oțerit și îi toarnă la ocară, atâtea cât poate să născocoască firea ei de femeie slabă, veșnic contrariată în dorințele ei. Verișoara, negreșit, se prăpădește de ris, de nutra d-tale caraghioasă...

Nu-ți mai dai seamă de nimic de cât că ești dat afară! Afară? Tu, om demn, cu amor propriu, și care pe lângă asta întrețineai bunica la dansule numai pentru a le înlesni lor trailul, cu convingerea că verișoara va putea să-și îplinească mai ușor gusturile ei de lux.

Clara părea foarte înveselită de această întâmplare, râdea; și el râdea tot pentru a arăta că astăzi nu-i mai dă aceeași însemnătate, rugându-se însă cum încurcat:

— Să lăsăm nebuniile astea.

— Nu, să isprăvesc, zise ea hotărâtă, și urmă:

— Atunci ai înțeles, că dintre toți tu erai cel mai naiv. Pe când te îngulbinea și îți perdeai ochii cu scrierile de birou, cu mângăerea iocanei ei încântătoare, ea acasă, cocheta și zâmbitoare făcea cuceriri; ametea de succesul ei și ea și mama sa, nădăjduia ceva mai bun.

Iar risul prostesc al verișoarei tale îți răsuna veșnic în urechi.

O urai din tot sufletul. Și voiai să te încredințezi că tot d'auna i-ai găsit cusururi. De altminte, ignoranța ei te atinsese de multe ori, modul ușor cu care trecea peste toate lucrurile, gusturile fistichii, culorile bătaoare la ochi în care se îmbrăca,

MEDALIOANE

ION N. PILAT

Cel mai tiner dintre membrii consiliului de administrație al Creditului rural, vechei elev al școlii speciale de la St. Cyr, actual director al Camerei și reprezentant al colegiului III de Dorohoiu, d. Ion N. Pilat s'a născut la 1859 în Botoșani.

Natură afabilă, temperament vioiu, mare proprietar: toate aceste calități l'au desemnat ca pe un marcant om politic. Intrat în lupte la 1880, a fost ales pentru prima oară, deputat la 1883, luând parte la lucrările constitutivei (10 Maiu 1883,—23 Septembrie 1884).

Reales la 1884, 1887 și 1888, a reprezentat tot-d-a-una județul Dorohoiu.

În ultimele alegeri din Noembrie 1895 a fost ales ca deputat al colegiului III.

Marii proprietari rurali, întruniți zilele din urmă în localul Creditului rural din capitală, l'au ales în consiliul de administrație al acelei înalte instituții financiare.

tendința ei de bărfire, de amestec în gâlcevi, în porniri de mahala. Ș'apoi ce însemnează și îngroșarea aceea afară din cale? formele ei perduseră finețea, mlădierea corpului de fată. Ordinară la cap ca și la spirit! ai fi vrut să te răsbuni, totuși n'ai tăiat pensia bunicei, îți erea milă de ea! Atunci, înșelat în dragostea ta, ai disprețuit de a mai încerca și altele. Te-ai confundat în studiile tale, în citiri, în visări de poet în orele libere. Trecutul tău de dragoste și se părea o scenă de copilărie, o pagină din romanul pe care și-l închipuești că trăește fie care îndată ce simțirile încep a i se deștepta. Intreveceai totuși un ideal de femeie foarte deosibit de cele-lalte; dar pe care nu'l putea-ți întâlni, de aceea te arătați sceptic, aproape disprețuitor cu toate, ghicind mrejele lor și zădărnindu-le gândurile.

M'ai întâlnit pe mine; dragostea legendară a soțului pusese o aureolă în jurul capului meu de la care lipsea frumusețea. Cunoscându-mă, m'ai aflat blândă și devotată, totuși ai urmat a mă observa cu același zâmbet de neîncredere. Am simțit asta, dar puțin îmi păsa de părerea ta, eram încă prea cuprinsă de amintirea celui pe care îl iubisem.

Tocmai asta însă te cîștigă pe tine, și încă încredințarea de a fi descoperit în mine o educație superioară, spirit deosebit, o mare sinceritate, aproape naivitatea. Fi-

rea mea distrată, viața mea conștiincioasă, cu totul dedată datoriei și dragostei mele, mă ferise de amestecuri, de întinări...

Făcu o pauză ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile, el o privea și'n mișcările ei blânde, cam nervoase une-ori, pe care le ghicea nespun de desmerdătoare, în privirea ei caldă de sub fruntea senină, vedea reflectul inimii sale într'adevăr sinceră și dragăstoasă.

Ar fi vrut să-i spuie încă odată fericirea pe care o nădăjduia lângă dânsa, și tot norocul lui de a fi întâlnit-o, dar ea nu-l lăsă, căci reîncepu.

— Atunci ți-ai închipuit că mă iubești.

— Mi'am închipuit?... protestă el.

— Să zicem că mă iubeai.

— Dar acum? se plânse el amar.

— Lasă-mă să urmez... lângă mine veneai să te repauzezi de decepțiile tale de lume, găseai în jurul meu un mediu încântător, amețitor, aproape ideal, pe care până atunci nu'l întâlnești de cât în concepțiile scriitorilor aleși; și se părea că mai degrabă s'ar putea muta pământul din loc, de cât să renunți la glasul care te mângăia până și în cuvintele cele mai simple, răsul expansiv care te aducea la veselii de copil, vorbele de spirit care l'însoțea; dar mai cu seamă la ochi, ochii aceia așa de frumoși cu atât schimb de reflecte și de priviri, ochii aceia care trebuiau să-ți lumineze calea în lume, să-ți-o facă ușoară și numai de mângăeri, ochii aceia să nu'i mai vezi tu, cu neputință!

— De sigur, afirmă el, foarte încântat, că povestea ei ajunsese la o concluzie care îi plăcea.

Dar Clara îl privi lung și neîncredătoare, apoi urmă înăbușind un oftat.

— Vezi ce bine țin minte cuvintele din momentele tale de extaz? dovadă că mi'ai intrat la inimă, dar ce folos? și glasul i se sfârși așa de dureros că el sări la dânsa foarte îngrijat.

— Pentru D-zeu, ce este, ce-ți vine în minte, ce bănuială mai ai?

Dar ea îl respinse, silindu-se să urmeze.

— Știi bine ce, de ce cauți să mai înșeli, amăgindu-mă și pe mine, fi și tu o dată sincer cum am fost eu în tot d'a-una.

— Dar spune-mi, dacă sunt vinovat, uite, sunt gata să mă pocăiesc!...

— Ei bine, să-ți spun, fiindcă tu nu vrei să mărturisești, să te dai învins.

Sunt mai curgătoare de cât tine, nu fug de luptă...

— Iubești pe verișoara ta!

— Dar ești nebună!

— Nu, de loc. De când v'ai supărat ai trecut ani, dintre adoratorii ei de altădată nici unul n'a voit-o de nevastă. Iar tu ai ajuns un tânăr care câștigă bine, o partidă după care râvnește ori-ce mamă îngrijitoare de viitorul fetei.

Ș'apoi, bunica moare, iată dar pensia tăiată prin forța lucrurilor, mai cu seamă dacă te însori, lângă patul ei de agonie ai făcut împăcarea. Verișoara e mai frumoasă, de și mai grasă de cât ori când; și uitând de sficiunile voastre de adolescenți, a reînceput jocurile ei de copil foarte nevinovată, pe când mătușica nu vede nimic.

Ce sunt visele tale de poet, concepțiile de femeie superioară pe lângă frăgezimea brațelor ei care te înlănțue, sângele neastâmpărat a cărui căldură i-o simți când te apropii, vigoarea, setea de viață, care se traduce până și în risul ei prostesc de altădată? Și tu o iubești perdut, nebun,

cu toate simțurile înflăcărate, pe când spiritul tău nutrit și înălțat de studii, protestează, aleargă la iubita lui, cerând amintirei ei ajutor împotriva ispitei.

Hei! Hei! dar tu nu știi, mai curând sau mai târziu, tot va trebui să cedezi...

Mama ta a fost femeie grasă, bunica ta asemenea, e un gust de familie, înțelegi tu, nu poți să te sustragi!

Du-te dar la ea.

Și scoțând inelul de logodnă din deget îl întinse: „Pleacă“. Dar el sta nemișcat, încrămențit, înăbușit, cercând să vorbească fără să poată.

Ea urmă:

— Nu am nevoie de nici o explicație, lasă, nu îți imput nimic. Afară numai de un singur lucru; dar nu îți mai spun.

— Te rog, șopti el.

Ea îi ghici gândul.

— Fie, fiind-că vrei.

Uite... și stăpânindu-și lacrimile îi zise cu glasul înecat:

— De ce ai venit să mi turburi gândurile de la scumpul meu dispărut.

Asta îl hotări pe el, și cu o furie nestăpânită, strigă:

— Așa, ei bine, nu ne înțelegem, dacă eu am o patimă firească, de care poate ași scăpa, d-ta ai una nefirească de care nu te vei lecu nici odată!

Adio.

„Va veni sau nu va veni, asta era gândul care îl chinuia pe el în ziua care trebuia să fie începutul fericirii lui.

Și singur nu știa bine ce dorește, să vie sau să nu vie? Din seara în care se despărțiseră, nu o mai văzuse, și nici nu mai vroise să audă de dânsa.

El făcuse ceea ce ea îi zisese, venise la femeia la care îl trimitea, o lua în căsătorie, vroia să își răsbune cu ori-ce preț.

Oh! știa el bine că nu ar fi putut să înlocuiască nici odată pe „scumpul dispărut...“ Ce ironie amară, el, întâia dragoste, ea silindu-se să mai iubească încă odată. Și în beția răutății sale, fiindu-i teamă că ea nu va afla, o invitase la nuntă.

Și acum o grije nebună îl chinuia cumplit, îl făcea să aștepte cu groază ora cununiei.

„Va veni, sau nu va veni.“ Iat-o în fața lor, îmbrăcată și ea în alb aproape la fel ca mireasa. Nu avea vălul nupțial, nici floarea inocenței, cu toate acestea câtă deosebire! De și palidă mult, fruntea îi păstra aceeași seninătate, obrazul înviorat de un zîmbet blând și ertător care licărea în ochii ei duioși și liniștiți.

Părea a fi venit să îi spuie: „Dragă nu mi faci nici un rău, să nu ai nici o remușcare.“

Oh! îi cunoștea puterea ei de jertfă, și grija durerilor altora.

Iar risetele nevestei sale, care se împurpura la căldura făcliilor și răspundea sgomotos complimentelor tinerilor din jurul ei, îi făcea rău, turbura gândurile nebune care îi inferbântau capul.

Printre miresele care umpleau văzduhul odată cu glasurile mălțătoare ale corului, îi se păru că scumpa lui vedenie albă din față se înalță, plutește pe deasupra capetelor celor-l'alți, îi apare ca o sfântă, făcătoare de fericiri altora, ea însuși suferind veșnic.

Dar fumul se potoli, și ea în fața lui părea a asculta foarte pătrunsă citania preotului. Atunci și el se gândi la serioșitatea faptului pe care îl săvârșea, iar în veselia ne-

potrivită a soției sale, vedea prevestirea unei lungi și anevoioase lupte...

Și și desluși bine, că, pe când asta îi va fi nevastă, cea-l'altă va rămânea tot idealul lui sublim, a cărei vedenie curată și mângătoare îl va îmbărbăta în viață, îl va feri de uitări, de căderi, și amintirea ei plutind deasupra capului tovarășei lui de viață, îl va îmblânzi adesea la greșelele ei...

Din cortegiul o trăsură se desprinde și ia altă direcție.

E trăsura ei; el o urmărește cu gândul, pleacă, și a împlinit misiunea!

Acasă de abia are puterea să se scoboare, și sprijinită pe un jilt, își apasă minile pe pieptul sfâșiat de o tuse seacă.

Și pe rochia albă, diafană, începură a se rostogoli una câte una lacrimi mari și ferbinți, strălucind o clipă ca niște diamante la lumină flăcărilor din jurul ei...

Iar pe frunte aceeași seninătate, pe buze același zâmbet de blândete, același reflect de mulțumire sufletească;—și cu toate acestea cât de trist și de desnădăjduit era idealul omului care se însura!...

LAURA VAMPA

NICI-O DATA

— *N'ai să mă uiți?—O! nici odată!*
Și trenul alergând în zări,
Gândeam la tristele cărări
Pe care 'n toamnă n'atrăziasă
Ne îmbălam de sărutări.

Eu, pe sub boltă parfumată
Treceam: toți pomii înflorise,
In stuful lor: cântări și vise.
De ce nu vine blonda fată?
Și bolta 'mi spusese: Nici-odată

D. KARR

Răspătă unei vieți de activitate.

Duminecă la orele 2 p. m. s'au întrunit în adunare generală, în localul Creditului Urban din Capitală, 143 de societari, reprezentând un capital de 46 milioane lei.

Dupe mai multe propuneri s'a procedat la reelegerea a doi membrii în consiliul de administrație, în locul d-lor Al. G. Băicoianu, directorul Creditului, și Principele D. Ștyrbei. eșiți la sorți.

Membrii prezenți, considerând marele merite ale simpaticului d. Al. G. Băicoianu, care, incontestabil, a fost sufletul Creditului, pe care l'a ridicat la același nivel ca cele străine, au proclamat realeși, prin aclamații și ovațiuni, pe dd. Băicoianu și Principele Ștyrbei.

Mai mult, d. Take Ionescu a propus ca, cu ocazia jubileului de 25 de ani de la înființarea Creditului, care se va serba la anul, să se bată medalii comemorative, dintre care două de aur: una pentru M. S. Regele, iar cea de a doua pentru d. Băicoianu, ca un omagiu bine meritat muncii și probității sale.

Ziua de Duminecă a fost o zi de triumf și răspătă a meritelor acelora cari își dedică viața lor pentru binele obștesc.

SCRIITORII MARI ROMANI

ALEXANDRU SIHLEANU

Moartea l'a răpit în etatea când mușchii sunt de bronz și nervii de oțel: Alexandru Sihleanu, unchiul simpaticului secretar general al Ministerului de culte și instrucție publică, d. St. Sihleanu, s'a născut la 1834 ca să treacă în viața de-apurî d'abea la 23 de ani.

După ce termină cursurile secundare în București, unde se născuse, plecă la Paris la 1852. Acolo stete până în 1855.

Reintors în țară, deja bolnav, el se consumă cu încetul, și în ziua de 14 Martie 1857 Alexandru Sihleanu sestinse dupe ce cântase:

Mergi departe, lopătare,
Mergi și soarbe-al serei vânt;
Libertatea e pe mare,
Iar robia pe pământ.

Rămășițele pămîntești ale duiosului poet fură îngropate la biserica Icoana, pe atunci monastire.

Iar pe piatra funerară se săpară următoarele cuvinte, care copriind în întelesul lor întreaga viață a talentatului poet:

«In primăvara juneții sale,
Poetul june a răposat,
Lăsând și rude și-amici în jale
Și câți talentul i-au admirat.
«N'a trecut anul, s'al său părinte
Subt astă piatră îl insoți.—
O, voi, ce treceți printre morminte
Și flori și lacrimi vărsați acți».

În adevăr, la un an dupe moartea lui Alexandru Sihleanu, se stinse din viață și bătrînul său părinte, paharnicul Z. Sihleanu, foarte afectat de moartea singurului său fiu.

Alexandru Sihleanu a avut, incontestabil, mult talent. Pentru epoca în care a trăit și pentru vîrsta sa atât de fragedă, posesiile sale pot fi, fără nici o greșeală, comparate cu ale lui Nicolescu, Carlova și Bolintineanu. Fără îndoială, că, dacă Sihleanu ar fi trăit, talentul său poleit, cultura sa mărită, am fi avut din acest poet o fală a literaturii române.

În volumul său *Armonii intime* se găsesc multe pagini de o duioșie rară,

de o filosofie amară : productul naturii sale delicate, înclinate spre pesimism, și al epocii de frământare în care trăia.

Dar, trebuie să se știe, că dacă în acel volum sunt unele bucăți care ar părea trunchiate, cauza este *censura* , care exista pe acele vremuri.

Chiar quatrenul ce publicăm mai sus:

Mergi departe lopătare etc,

fu tăiat de foarfeca ascuțită a censorului, căci îi se părea că emisticul :

« Libertatea e pe mare

« Iar sclavia pe pământ »

ar fi o aluzie la starea de impilare în care se găsea nenorocita noastră țară,

Sihleanu a scris multe bucăți bune. Cine nu cunoaște *« Logodnicii morții »* în care poetul cântă amorul a două frați, Conrad și Oscar, cari iubeau pe aceeași femeie, Ema ?

Cine n'a auzit *« Strigoii »*, care e una din bucățile cele mai proprii pentru a fi declamate :

Cine 'i cavalerul care, călător,

Repede ca vântul,

Străbătând pământul,

Fuge singuratec

Pe un cal sâlbatec

Ce în urmă 'i lasă foc scânteetor ?

Și cine, iarăși, n'a suspinat citind pe termenii străinătății cunoscuta bucată *« Străinul »*.

Curg a mele lacrimi fără de încetare,

Îngânând al nopții gemăt și suspin.

Sufletul meu plânge, plânge cu 'nstristare

Căci vă ! sunt strein !

Ah ! în mine este o durere vie,

Gândul meu mă poartă spre al meu câmin,

Lumea mi se pare a fi o pustie,

Căci vă ! sunt strein !

Suntem cei mai fericiți că putem și de astă dată urma calea care, de la apariție, ne-am propus-o : a improspăta memoriei cititorilor noștri pe toți scriitorii mari români și ai străinătății, scuturând ast-fel praful ce vremea asterne pe cei mari, dar uitați.

I. D.

ADVOCATUL ISEUSIT

Era odată un om iscusit și cărcotaș, care înșela ori pe unde apuca, se imprumuta cu bani și, când venea sorocul de plată, găsea tot felul de chițibușuri, numai și numai să nu scoată banii.

Intr'o zi se imprumută de la un chirstigiu cu o sută de galbeni; îi făgădui camătă bună. ba i-o plăti și înainte, și, ca să fie negustorul și mai sigur, îi dete zăpis la mână, iscălindu-l și peccelluindu-l cu inelul.

Negustorul, care nu prea era cărturar și care nu se aștepta ca un om cu dare de mână ca dânsul să'l înșele, luă zăpisul, se uită frumos la el și'l puse în posunar.

Și așa trecură trei luni, soroc la care trebuia să'și primească suta. Se duse deci la sgărcitul bogat și cărcotas și'i zise: « Azi sunt trei luni de când ți-am imprumutat cu camătă o sută de galbeni, și ți-am adus zăpisul să'mi dai banii. »

« E adevărat, răspuse sgărcitul, că azi sunt trei luni de când m'ai imprumutat, dar eu am spus în zăpis că ți dau banii peste trei luni, când vor fi trei Duminici una după alta ».

Bietul chirstigiu rămase încrămenit, și, crezând că sgărcitul vrea să glumească, încercă să mai răspundă ceva, dar el își petrecu anteriorul la pept și eși. Văzând că n'are încotro, păcălitul plecă, și începu să se tânguiască când la unul când la altul, din prietenii săi, cerându-le sfatul. Unul îi răspuse că trei Duminici una după alta n'au fost de când lumea și nici n'are să fie. Altul, iar, îi zise că dacă a pățit-o, a pățit-o, iar altul îl sfătui să se ducă la judecată. Veniră și împričinații. Judecătorul ascultă plângerea, se uită în calendarul cel făcut pe 1000 ani, și zise că trei Duminici una după alta nici n'au fost, nici că vor fi vre-odată.

Bietul chirstigiu plecă amărât, iar sgărcitul, râzând de bucurie, își zise : « Numai eu știu când sunt trei Duminici una după alta ». Și așa mai trecură câte-va luni. Păgubașul nici că se mai gândea să'și scoată banii și vru să rupă zăpisul.

Dar un prieten îi zise : Ți-am găsit eu pe unul bun de gură, care câștigă toate pricinile. Dânsul este ascuțit la minte și toți judecătorii ascultă de cuvântul lui.

Dă'i un galben și el te scapă din încurcătură ».

« Bine, zise, negustorul, eu îi dau cinci galbeni, dacă'l câștigă, și'i mai dau grinzii și scândurii preț de o casă, nu mai să nu-și bată joc de mine unul ca dânsul ». Și așa lucrurile ajunseră iar la judecată.

Veniră și împričinații.

Sgărcitul zise « Eu o sută de galbeni n'am primit, că, slavă domnului, pot lua din lădița mea de fier de două ori mai mult, iar dacă dânsul zice că, în adevăr, m'a dat o sută de galbeni, atunci să vie să'i plătesc cât scrie în zăpis, că adevărul îi place lui Dumnezeu, și zăpisul eu i l'am dat, dar am glumit, într'o Marți ».

Judecătorii luară zăpisul, îl răsuciră, căutară în calendarul cel pe 1000 ani și ziseră : « Aicea nu scrie și nici n'a scris vre-odată că vor veni trei Duminici una după alta. Din moși strămoși noi o Duminică am pomenit. Iar cel cu mintea iscusită, văzând că i-a venit rândul, răspuse :

« A noastră e dreptatea, și calendarul cel pe o mie ani spune când sunt trei Duminici una după alta. Judecătorii se uitară minunați unii la alții, iar apărătorul păgubașului adaose : « Și tocmai azi a venit sorocul să ne plătească ».

— Ce zi e azi ?

— Vineri, răspuseră judecătorii.

— Dar mâine ?

— Sâmbătă adăogară ei.

— Dar poimâne ?

— Duminică.

Fiind-că azi e Vineri, încheiă apărătorul, e Duminică turcească ; iată o Duminică.

Mâne ați zis că e Sâmbătă. Sâmbăta e Duminică ovreească ; fac două Duminici.

Ați spus, apoi, că poimâne e Dumi-

nică, și ziua de poimâne e Duminică creștinească. Duminică turcească, cu Duminică ovreească și cu Duminică creștinească fac trei Duminici, iată, dar, trei Duminici una după alta, după cum scrie zăpisul, și chiar azi noi trebuie să primim cei o sută galbeni.

Judecătorii se minunară de înțelepciunea lui și 'i deteră dreptate, iar sgărcitul bogat și cărcotaș trebui chiar atunci să numere banii.

IULIU C. SĂVESCU

CRONICĂ ȘTIINȚIFICĂ

Familii refractare tuberculoasă.

— Intr'un interesant memoriu, prezentat Academiei de medicină din Paris dd. Dubousquet-Laborerie și Duchesne fac cunoscut, că în Saint-Ouen (Franța) sunt 98 de familii, având 511 membri, cari n'au prezentat nici un singur deces de tuberculosă din 1873 și că această imunitate pare a fi foarte veche. Mortalitatea acestor familii, consultată de la 1870 încoace, răspunde negativ, iar bătrînii lor afirmă că nici n'au văzut, nici n'au auzit să fi fost vre-o dată ofticoși printre ei. Familiile acestea sunt compuse din agricultori originari din localitate sau stabiliți acolo de mai multe generații. De la 1870, familiile acestea au dat 72 tineri armatei, dintre cari 7 secțiunilor de infirmieri, și nici unul n'a prezentat nici un fel de accidente tuberculoase.

Causele acestei imunități familiare sunt numeroase: temperament artritice și sanguin, thorace dezvoltat, vigoare naturală, viața la aer curat, sobrietate, hrană bună, locuințe sănătoase, alăptarea tradițională a copiilor de către mame, etc.; familiile acestea contractează multe căsătorii consângene, ceea ce ar fi o cauză de decădere, dacă rasa ar avea vre-un defect.

Ele nu contractează căsătorii și nici în relații sociale nu intră cu numeroșii imigranți din localitate, cari procură multe decese de tuberculosă; ele fac selecție fără voce, selecție care dă rezultate atât de frumoase în veterinărie și în agricultură. Este însă aci, mai ales, o afacere de mediu interior, o chestiune de teren și de bnnă ereditate care face din aceste familii, în mijlocul populației înconjurătoare, un fel de rasă privilegiată, care, totuși, prin alcoolism și prin părăsirea alăptării materne, ar putea să piardă o parte din imunitatea ei.

Imunitatea aceasta, față de tuberculosă, se regăsește în unele rase animale, rasa bovină din Limousin și din Auvergne.

Acum cincîzeci de ani tuberculosă omenească era foarte rară în Limousin, de pildă, unde a devenit boala dominantă de la emigrarea sătenilor în orașe, lucru care se întâmplă în toate țările civilizate.

Familiile care fac obiectul acestei comunicări au rămas în tot-d'a-una la ele acasă, neamestecându-se cu vecinii

și conservând un teren rezistent contra seminței tuberculosei, semănată în jurul lor.

În faptul acesta, sunt multe învățăminte de luat, în lupta pe care o ducem contra leprei timpurilor moderne.

*

Fotografiile microscopice.— *Științific American* semnalează aplicațiunea principiului cinematografului la fotografiile microscopice, aplicație realizată pare-se, în condițiuni practice, de d. Watkis, din New-York.

Mulțumită unor anumite dispozițiuni, d. Watkis a isbutit să prindă imaginii microscopice cu o înălțime de 1600 pe minut; se poate ajunge să se ia chiar 2000 și 2500 de imagini pe minut.

Această nouă aplicațiune a fotografiei instantanee e chemată, de sigur, să aducă mari servicii pentru studiul vieții microorganismelor și pentru analiza vieții în elementele sale infinitezimale.

*

Atmosfera lunii.— Admirabilele fotografii solare, care se obțin azi în observatoare, permit a vedea un mare număr de detalii din cele mai delicate de pe suprafața soarelui. Cum marginile lunii și sinuositățile ei se proiectează foarte deslușit pe finul desen al suprafeței solare, în timpul eclipselor parțiale, dacă ar exista câte-va urme de atmosferă în jurul lunii, sau cel puțin în depresiunile care se manifestă între unii munți mici de pe conturul ei, aceste urme ar trebui să se releveze printr'un fenomen de absorțiune sau refracțiune.

După un articol, publicat de d. Cersaski în *Buletin astronomique*, dacă nu se isbutește să se constate existența atmosferei lunare în timpul eclipselor nu se va ajunge pe nici o altă cale la aceasta.

Dacă eclipsele totale ne pot face cunoscută atmosfera soarelui, eclipsele parțiale ne vor putea indica pe ale lunii.

SĂPTĂMÎNA FINANCIARA

*** În București târgul e bine dispus și numeral e abondent; cursurile însă nu rămas slab. La țară ploile care au căzut în Martie au înviorat semănăturile de toamnă și au înlesnit mult cultura de primăvară, ast-fel că starea recoltelor promise până acum a fi excelentă anul acesta.

*** Rentele noastre cotează 5% amortizabil de toate categoriile 102; 4% din 1899 și 1898 au închis cu 94 $\frac{1}{4}$; cele-alte emisuni de 4% fac 93 $\frac{1}{4}$ în târgul liber. Municipalele de București 4 $\frac{1}{2}$ % fără afaceri din cauza lipsei lor. Ministrul de interne s'a ocupat Joi cu examinarea imprumutului municipal de 20 milioane franci. Scrisurile fonciare cotează: 5% fonciar rural 100 $\frac{1}{2}$ iar 4% 92.

*** Târgul acțiunilor slab. Băncile Naționale fac 2860 contra 2870 Sâmbăta trecută; Băncile Agricole au închis cu 366. Băncile de Scout fac 340-339. Duminică a avut loc Adunarea generală ordinară, care a aprobat rezultatul anului 1898 și distribuirea unei dividende de 20 fr. de acțiune.

*** Societățile de asigurări cotează: Dacia-Romania 529 termen. Valorile industriale cotează: Bazalt acțiuni 410-415; Bazalt oblig. 6% 101—101 $\frac{1}{2}$; Tramwayul 1200; Construcțiile 90-89; Baia Centrală 95-90 iar Fabricile-Unite 138-136 ferm.

*** Cursul monedelor este: Napoleonul 20,10; Coroana germană 24,70; Lira otomană 22,80; Florinul austriac 2,11 $\frac{1}{4}$; Rubla 2,68.

PAȚANIILE LUI GULLIVER

6

VI

Pe vreme ce mă pregăteam de vizită în imperiul Blefescu, o persoană de multă considerațiune la curte, căreia îi făcusem servicii importante, veni la mine în secret într'o noapte purtat într'o lectică deservitori

carî se retraseră apoi. El îmi spuse următoarele:

„Te înștiințez că de câta-va vreme au fost convocate comitetele secrete în privința dumitale și că de două zile Majestatea Sa a luat o hotărâre supărătoare. Ți-aduci aminte că *Skyriesh Bolgoram*, marele amiral, și-a fost dușman aproape de la sosirea d-tale aci; ura lui a crescut însă de când cu expediția d-tale la Belfescu: ca amiral e gelos de acest mare succes. Acest senior, învoit cu marele casier *Flinnap*, generalul *Lintoc*, marele șambelan *Lalcon* și *Balmaff* marele judecător, au făcut niște rapoarte pentru a și-se face un proces de lèse-majestate și ca vinovat de alte mari crime“.

Acest ezordiu mă mișcă într'atât în cât eram gata să îl întrerup, când el mă rugă să nu zic nimic și să îl ascult și continuă ast-fel:

„Pentru a fi recunoscător de serviciile ce mi-ai adus, m'am ocupat de tot procesul și am căpătat o copie de pe rapoarte: o afacere în care îmi risc capul pentru a te servi.

„Ești acuzat mai întâiu că ai refuzat să te supui ordinelor imperiale de a nimici imperiul vecin *Blefescu*; ești acuzat apoi că ai primit și că te-ai întreținut cu ambasadorii împăratului din *Blefescu*, cu toate că știai că el este un dușman invederat al împăratului nostru, și în sfârșit ești acuzat că ai de gând să faci o călătorie la *Blefescu* numai pentru a ajuta poporul dușman.

„În diferitele opinii ce s'au emis pentru a te pedepsi, s'a zis că poți fi omorît prin lipsă de hrană, dar s'a hotărât ca să și-se scoată ochii. De astă-zi peste trei zile secretarul va primi ordin de a veni aci la d-ta ca să-ți citească sentința la care Majestatea Sa crede că te vei supune cu toată recunoștința și umilința. Două-zeci din chirurgii ai Majestatei Sale vor veni apoi și vor executa sentința prin niște săgeți veninoase ce îți vor înfinge în luminile ochilor. Rămîne acum la d-ta să eî măsurile pe care ți le va dicta prudența d-tale. Cât pentru mine eî trebuie să plec tot atât de în secret precum am venit“.

Escelența Sa mă părăsî și rămăsei singur în prada celei mai mari nelinișți.

Era un obicei introdus de acest prinț și de ministerul său,—obiceiul de care pot să v'asigur,—că după ce curtea ordonase un supliciu, pentru a satisface resimțimintul suveranului său răutatea vre-unui favorit, împăratul trebuia să ție o cuvîntare membrilor din consiliul său, vorbind de indulgența și blîndețea sa, cum și de calitățile recunoscute de toată lumea.

Cuvîntarea împăratului relativ la mine, fu imediat răspîndită prin tot imperiul și nimic nu inspira atît de îngrozitor poporul de cât elogiile aduse Majestatei Sale, fiind-că nu se remarcase de cât, pe de o parte că aceste elogiile erau amplificate, iar pe de alta că supliciu era ca de obicei crud și nedrept. Vruî să pui oare-care rezistență: căci fiind în libertate, toate forțele de care dispune acest imperiul, n'ar fi fost în stare să s'apropie de mine, și ași fi putut cu ușurință să bat și să răstorn tot orașul; dar renunțai imediat la acest proiect îngrozitor aducându-mi aminte de cuvîntul ce l' promisesem Majestatei Sale, de grațiile ce le primisem și de înalta demnitate de *Nardac* ce m' conferise cu plăcere. Pe d'altă parte nu luasem în destul spiritul curței pentru a mă convinge de se-veritățile Majestatei Sale, mă achitam de toate obligațiunile ce le luasem. În sfârșit luaî o hotărâre care, conform cu aparențele va fi criticată de câte-ve persoane cu dreptate; căci mărturisesc că aceasta fu o mare temeritate pentru mine și o foarte rea procedare de a m' păstra ochii, libertatea și viața mea, neținînd seamă pe ordinele curței. Dacă n'observasem mai bine caracterul prințului și miniștrilor de stat, fiind-că observasem în cele mai multe cărți și metode lor de a trata acușați mai puțin criminali ca mine, m'ași fi supus fără multă dificultate la o pedeapsă așa de ușoară; dar transportat de focul tinereții și avînd permisiunea Majestatei Sale Imperiale d'a mă duce lingă regele din Belfescu, mă grăbiî d'a trimite o scrisoare amicului meu secretarul, prin care î făceam cunoscut hotărârea mea de a pleca chiar în acea zi la Belfescu, urmînd permisiunea ce obținusem și fără a aștepta răspunsul pornii către coasta insulei unde era flota. Mă agățaî de un mare vas de război, legăî o funie la provă și ridicînd ancorele, mă desbrăcaî pe vas, și trăgînd după mine, când prin fundul apei, când pe la suprafața sosii la portul regal din Belfescu, unde poporul mă așteptase de atîta timp.

Îmi recomandă din călăuzi pentru a mă conduce în capitală care poartă același nume.

Îl reținui până ce sosii la poarta orașului și îl rugai d'a înștiința pe secretarul de stat despre sosirea mea și a î face cunoscut că așteptam ordinele Majestatei Sale. Primii răspunsul, aproape după o oră că Majestatea Sa, cu toată casa regală, venea pentru a mă primi.

Avansaî cinci zeci de pași: regele și suita descălecau de pe cai, și regina cu damele sale se da jos din trăsurile lor, fără să se teamă de mine. Mă lungii pe pămînt pentru a săruta mâinile regelui și reginei. Spuseî M-Sale pentru ce venisem, urmînd promisiunei mele și cu permisiunea Împăratului pentru a avea onoarea d'a vedea un așa de puternic prinț și pentru a î oferi toate serviciile ce pot să îndeplinesc și care nu vor fi contrarii ordinelor Sale.

Nu-i voi mă plictisi cititorul cu descrierea primirei mele la curte, care fu conform cu generozitatea unui așa mare prinț, nici de neajunsurile ce întâmpina, ne găsind o casă și un pat pentru mine, fiind nevoit a mă culca pe pământul gol și a mă înveli cu mantaua ce o aveam. (Va urma)

CRONICA EVENIMENTELOR

Din țară. Duminică 14 corent, fiind a opt-spre-zecea aniversare a proclamării regatului nostru s'a oficiat un Te-Deum la Mitropolie la ora 10 și jumătate de dimineață la care au asistat toți d-nii miniștrii, birourile Corpurilor legiuitoare, marii demnitari ai statului, ofițerii superiori din garnizoana București și un numeros public. Serviciul divin a fost oficiat de PP. SS. Mitropolitul Primat. Zilele din urmă aproape în toată țara a căzut o mică zăpadă. Mai pronunțată a fost în Sinaia. — Aflăm că opt elevi evrei din clasa 5-a a liceului din Botoșani au fost eliminați din toate școlile din țară din cauza că și-au permis să facă agitații în contra instituțiilor țării. — Starea sănătății d-rului Pilescu din Iași, una din victimele deraerei de la Bărnova, merge din ce în ce mai spre bine. Maxilarul este aproape vindecat; cei trei dinți cari se rupseră s'au prins la loc; asemenea și ruperea din dreapta a maxilarului inferior. La mână, de și încă în bandaj pacientul nu mai simte dureri. Doctorul speră, că săptămâna viitoare, va putea veni în capitală spre a da ultima probă din medicina operatorie. — Sesiunea Corpurilor legiuitoare s'a prelungit până la 24 Martie. — M. S. Regele și M. S. Regina și-au amânat plecarea la Albazia pentru 8 Aprilie. — Tragera loteriei comunei Sinaia, care trebuia să aibă loc la 14 cor, s'a amânat pentru ziua de 29 Aprilie. — Batalionul al 2-lea de vânători, va părăsi Capitala la 23 Aprilie spre a se duce la Constanța în locul batalionului al 5-lea, care va veni să ia garnizoana în Capitală. — D. Haret, a aprobat programa definitivă a serbătorilor școlare care vor avea la 10 Mai. Esercitiile elevilor liceelor gimnaziilor și școlilor primare vor începe chiar de pe acum.

Din Străinătate. Părintele d. Vasile Lucaci a fost dat în judecată pentru scrisoarea de încurajare deschisă, adresată studentului Lucian Bolcaș — O telegramă sosită din Londra spune că acolo s'a fondat o societate colonială israelită cu un capital de 50.000.000 al cărei scop e a favoriza mai ales emigrarea în Palestina a agricultorilor evrei. — Corespondentul parisan al ziarului *Independența Belgiei* din Bruxelles menține că, cu totul denunțarea dată că căpitanul Freystaetter, care a făcut parte din consiliul de război care a judecat pe Dreyfus, la o masă cu deputatul Lanessau a declarat că de opt spre-zece luni el s'a convins că Dreyfus este inocent și că consiliul de război din 1894 a fost înșelat. Din cauza schimbării de temperatură boala influența s'a împrăștiat mult. Mai toate spitalele din Paris sunt pline de bolnavi. În cursul săptămânei trecute au murit 240 persoane bolnave de influență.

JOCURI DISTRACTIVE

Saradă de O elevă cl. VII, Brăila:

Nu ve dați de-o parte.
Căci din tualeță
Fac și eu o parte.
Vreți să mă ghiciți?
În trei mă împărțiți:
Partea 'ntăia sânt.
În biserică cânt;
Cea d'a doua, iată,
Un pronume gata;
A treia, invers,
Este chiar un nume.
Ce în univers.
A făcut o lume.
Totul sunt obiect.
Care-a dat subiect.
La o conferință.
Contra-a mea ființă

Aritmografie De d-nu M. R. Popescu, student.

18. 2. 4. 9. Nume de bărbat și de pasăre.
16. 15. 13. 20. 14. 15. 9. 12. Loc de război
a lui Ștefan cel Mare.
15. 3. 12. 2. 11. Un scriitor român
14. 2. 12. 15. Animal blând.
10. 15. 16. 2. 19. Numele unui înalt funcționar.
4. 9. 7. Verb.
3. 15. 9. 15. Un vițiu.
1. 2. 13. Obiect de casă.
2. 16. 6. 15. 2. 9. Un popor.
13. 10. 16. 12. 17. 14. 12. În basme.
12. 16. 14. 11. Rege pe timpul lui Cristos
3. 12. 9. 12. 15. Obiect de școală.
12. 13. 6. 2. 12. 3. Oraș lângă Dunărea de jos.
15. 16. 15. 10. 15. Pasăre răpitoare.
3. 2. 9. 7. Ceea ce ne leagă.
4. 9. 17. 4. 16. 15. Un popor.
5. 2. 12. 9. Frate ucigător.
2. 11. 2. 6. Cel d'antăiu bărbat.
8. 12. 9. 15. Pronume interogativ.
12. 17. 9. 2. 10. Spaima porcilor.
Inițiale citite de sus în jos dau numele unui mare român, iar finalele citite de jos în sus dau locul de suferință al acestui bărbat patriot.

Anagram de Al. I. Mimioliu Pheobus, R. -Sărat.

Direct la popoare barbare.
Invers veniți la ospătare.

Metagramă de Ionel V. Dumitru Giurgiu.

Cu B. sunt o dare.
Cu T. în armată sânt.
Cu C. împărat vechiu și mare,
Cu M. un lucru sfânt.
Cu P. sunt capac.
Cu J. stejari mă fac.
Iar acumă ve grăbiți.
Anagrama de ghiciți.

Deslegările se primesc până la 28 artie. Se acordă 5 premii: câte o broșură *Voluntarul*.

Deslegătorii jocurilor distractive

Saradele din n-o. 10 s'au deslegat ast-fel prima: *Tutun* Secunda: Vladislav.

Au trimis deslegări exacte: Dămnele și Domnișoarele; Marie Angelescu Loco. Thyty Giurgiu; Une Marguerite Loco; Domnica Roșianu Pitești; Marieta și Adela G. Cochinate Brăila; Antoinete Demachov, Gogoșani vechi; Bela Roza Iași; Marie Ștefănescu Iași; An. Ștefănescu Caramurat; Marie Negreanu Călărași; Cecilia Tanenzapf Ghimpați; Zvica Brăila; Eleonora Spirescu Pitești; Ecaterina Demetriadis și Polixenia Polemi Brăila; Elisa Zdunga Roman; C. V. Georgescu Constanța; Smaranda I. Popescu Gara Ianca; Aglita și Sofia Veronas Brăila; Ana Rădulescu Craiova; Ecaterina, Olga Pappopol și Maria Păltinescu Brăila; Un boboc de floare soarelui Loco. Eugenia Petrovici Vaslui; Marie Păltineanu, Brăila; Ecaterina Polemi, Brăila.

D-nii: Iacob G. Popescu gara-Ianca; Al. Țil Motzune din Ghimpați; George Calciu Caramurat; D. Ramiro Galați; Stoianovici Brăila; Z. Teodorescu Caragea; G. Ionescu Argeș; A. Bucholtz

Craiova; Năsturel Târgovești; Maris Trasibu Brăila; D. Dumitrescu Brăila; Arhimede Brăila; Mentor Loco. Const. N. Hagii-Ilie student Loco. N. de Onesty R. Sărat; Const. A. Rădulescu student Loco; Gepangel Ocna Loco Y. Z. Iordănescu Pitești Elias C. Demajo, Călărași; I. Răpeanu Valea Ratei; Tudorel D'o lună Caramurat, Avram. Iarchy Călărași; P. Drăgulescu Costești Argeș; Const. Lăzărescu Craiova. I. Popescu Bălești, Doljiu; Bayard Craiova; Calistrat și George C. Georgescu Brăila; Const. Economu Loco; C. Dimitriade Tecuci; P. Negreanu Călărași; G. C. Ștefănescu Galați; Al Părvulescu Udup Teleorman.

Premiile, constând din patru bucăți muzicale, au fost câștigate prin tragere la sorți de Domnișoarele Ecaterina Polemi din Brăila și Eugenia Petrovici com. Chietrești jud. Vaslui, cărora li s'a și expedit prin poșta.

BIBLIOGRAFIE

Distinsul folclorist d. Iuliu A. Zanne, inginer, premiat de Academia română pentru neintrecuta sa lucrare *Proverbele Românilor*, a dat la lumină al doilea volum din această interesantă operă.

Cei cari au avut fericirea să posedă din această monumentală lucrare întâiul volum, vor pricepe foarte ușor că ori ce laude ce s'ar aduce eminentului inginer-literat, sunt palide față de energia, stăruința și priceperea ce a demonstrat d. Iuliu Zanne, și în al doilea volum.

ERATA

În No. 9 s'a publicat poezia *De câte ori a eminenței noastre colaboratoare, D-șoara Elisabeta Z. Ionescu.*

În ultima frază, versul din urmă, s'a strecurat o eroare care trebuie astfel rectificată:

Tu dai ori cui aici când vine

în loc de:

Tu dai ori cui aceea vine.

Aceasta spre știință.

POȘTA REDACȚIEI

Gr. Lazăr. Aritmograful da. *Celor cari ne trimiți jocuri.* Se publică treptat de oare ce avem peste 100 admise. *Vesiviu.* D-ta ai șansa de a reuși în Epigrame. Încercare deci. *Al. I. Părcul.* E mai bine, dar tot nepublicabil. *Tourbillon:* Cu tot regretul nu ve putem îndatora. Ne place a face tot posibilul să ne menajăm cititorii, dar vrem a menaja și pe cei cari ne citesc. Alt-ceva. *C. Mihăescu* anoleasa. Da, primim. *Rolando.* Nu. Celor alți în no. viitor.

LABORATORIUL DE CHIMIE

BIOLOGICĂ și INDUSTRIALĂ
Dr. BUGEAC și Dr. EDELEANU

22 Str. ȘTIRBEI-VODĂ BUCUREȘTI

Se însărcinează cu diferite analize chimice și hysto-micrografice.

Specialiști în analiza urinei. Prețul unei analize complete 10 lei; a unei analize a unor elemente numai 5 lei. Se primesc cereri și din provincie.

De închiriat

De la Sf. Gheorghe, o pereche case etajul I, compuse din 3 odăi elegant tapetate, 2 săli mari, sufragerie și cuhnie, situate în centrul orașului: Calea Moșilor 108, în apropiere de Hotel de Londra și Bulevardul Domniței. Chiria anuală 1400 lei, plătită în rate semestriale.

Doritorii le pot visita în ori-ce zi, iar pentru informații a se adresa proprietarului, d-lui Ilie Ighel Deleanu, la redacția noastră.

MINISTERUL CULTELOR ȘI INSTRUCȚIUNII PUBLICE
PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința doritorilor că, în ziua de 31 Martie a. c. ora 11 a. m. se va ține licitațiune publică prin oferte orale în localul Prefecturii Județului Neamț și în localul acestui Minister, pentru darea în întreprindere a dărimărei caselor vechi, aflate în ograda școlii Profesionale de fete din Piatra Neamț, la spatele clădirii principale ocupată de acea școală.

Materialul rezultat din dărimare se va lua de antreprenor în schimbul sumei ce va oferi pentru el, care se va depune integral la semnarea contractului.

Ministru, (ss) **SIHLEANU**.

Capul serviciului (ss) *N. Dumitrescu*.

P. A. IONESCU

AVOCAT

— Stenograf al Camerei —

Consult 8—10 și 6—7.

Predă și lecții de Stenografie

3000 Decalitră de tuică, naturală de prune, de 14 și 15 grade, veche de Câmpulung se află de vânzare cu prețul foarte modest.

A se adresa pentru lămuriri proprietarului, d. P. Diaconescu, proprietar, com. Berevoești, județul Muscel.

CURA DE PRIMAVARA

Pelin bun extrafin

Se vinde numai la

„DEALUL ZORILOR“

la **G. S. Ardeleanu**

—GALEA VICTORIEI No. 107 BUCUREȘCI—

L'EXPOSITION

DE PARIS DE 1900

«L'Exposition de Paris» paraît régulièrement toutes les semaines depuis le 1-er Octobre 1898. (Un numéro toutes les semaines, une série toutes les 4 semaines).
Abonnement complet payable trimestriellement
Les Souscriptions aux abonnements à la publication complète, qui se composera de 12 e numéros, soit 30 séries, sont reçues à la *Librairie Basileo-Nicolesco*, 8 Str. Biserica Enei à Bucarest, au prix de 66 fr. payable 6 fr. en souscrivant. 10 „ tous les trimestres.

— Splendide publication de luxe, grand format 0.38×0.28.L'Ouvrage renfermera environ 2000 gravures et 120 grandes planches hors texte, tirées en couleurs.

G R A D I N A
Preotul Ilie
Biserica Coborâni—București—

Arbori fructiferi; Arbori pentru șosele; Arbori altoiți de ornament. Arbuști. — Plante urcătoare.—Brazii. Pomi auritraci, Thuya și altele. Asemenea și stupi de prăsilă.

MAURICIU FILIP LAZAR

Calea Victoriei, (Pasagiul Vilacrus)

Mare Magazin cu Mobile și Tapisserie

se găsește în tot-d'auna un depou foarte important de:
Dormitoare, Sufragerii, Birouri, Garnituri
Pentru Saloane, Lămpi, Covoare, Perdele, etc. cu
Prețuri Moderate

Vânzare și în rate

A apărut în editura Tipografiei „MINERVA“

Strada Regală 6, București

„CALENDARUL MINERVEI“

— O publicație unică în felul ei —

„Calendarul Minervei“ cuprinde peste 100 de articole pe cât de interesante, pe atât de instructive. „Calendarul Minervei“ cuprinde o compoziție musicală de d. Dinicu și peste 100 splendide ilustrații colorate.

„Calendarul Minervei“ este însoțit de mai multe suplimente de artă pe hârtie de cretă (lustruită), are o foarte reușită hartă colorată a naționalităților din Austro-Ungaria; un esact plan în culori al orașului București.

„Calendarul Minervei“ cuprinde și o parte distractivă: peste 50 de ilustrații umoristice. „Calendarul Minervei“ este alt-fel cel mai frumos, cel mai util și cel mai interesant Calendar din România.

— Se vinde cu 1 Leu 50 Bani în toată Țara —

Cel ce trimite Tipografiei l. 1.50, primește Calendarul franco în toată Țara

Stihografia *
Tipografia
Fabrica de Cartonage
Farmaceutice
ALBERT BAER
Fondat 1859
Casa proprie
Usina molnă
TELEFON
BAER-BUCUREȘCI
Strada Meșu-Pompidu 7.
BUCUREȘTI

LA GRANDE ENCYCLOPÉDIE
Inventaire raisonné des Sciences, des Lettres et des Arts
PUBLIÉE SOUS LA DIRECTION DE MM.
BERTHELOT, sénateur, membre de l'Institut.
H. DERENBOURG, prof à l'Ecole des langues orientales.
A. GIRY, de l'Institut, prof à l'Ecole des chartes.
GLANSON, de l'Institut, prof à la Faculté de droit.
D. E. HAHN, bibliothécaire de la Faculté de médecine.
C.-A. LAISANT, docteur des sciences mathématiques.
Secrétaire général: André BERTHELOT, député de la Seine.

CH. V. LANGLOIS, ch. de cours à la Fac. des let. de Paris.
H. LAURENT, examinateur à l'Ecole polytechnique.
E. LEVASSEUR, de l'Institut, prof au Collège de France.
G. LYON, maître de conférences à l'Ecole normale supérieure.
H. MARION, professeur à la Sorbonne.
E. MUNTZ, de l'Institut, conservateur de l'Ecole des Beaux-Arts.

BIBLIOTHÈQUE COMPLÈTE

Quelle belle chose aussi qu'une ENCYCLOPÉDIE bien faite, qui que de riches, ses contiendra ce nouvel inventaire de nos sciences

Avable FRANCE

Argène ROUSSAU

23 VOLUMES PARUS
27600 PAGES
30 GROS VOLUMES DE 1200 PAGES

Broché: 650 fr.
payables 20 fr. par mois ou 550 fr. comptant

Relié: 800 fr.
payables 25 fr. par mois ou 700 fr. comptant

S'adresser à M. Nicolesco BASILE, Libraire, 8 Str. Biserica Enei, à BUCAREST.

COLECȚIA ANULUI I, SE AFLA DE VÂNZARE LA REDACȚIE

